

/ Prolog

Zřízenci nesli šest těl po schodech do podzemní ledárny, která leží napůl skryta na pozemcích Suffolkského sídla. Velící důstojník „zvláštní“ jednotky, jež vystěhovala ze sídla majitele i se služebnictvem, stál na konci schodů a sledoval zřízence, jak nesou tuhnoucí těla a při pokládání mrtvých na kamennou dlažbu odfrkují námahou. Každý zesnulý byl pevně zabalený ve voskové nepromokavé podložce. Vypadají jako novodobé mumie, pomyslel si chmurně.

Důstojník si zapálil cigaretu. Kouř pomůže zakrýt zápach rozkladu visící ve vzduchu. Ne z těch šesti těl – tihle chudáci zemřeli teprve před několika hodinami –, ale ze samotné ledárny, jejíž část před vypuknutím války sloužila mimo jiné k věšení ulovené zvěře, koroptví a bažantů. Vzduchem pronikal úporný ostrý pach zvěřiny.

Blížil se vrchol léta a plukovník nechtěl, aby mrtví před řádným ohledáním zápachu ještě přidali. Proto přikázal zřízencům přesunout je do nejchladnějšího rohu podzemní místnosti. Ale co na nich ohledají?

Plukovník se snažil udržet si pevný a nezúčastněný výraz, zatímco zřízenci rovnali mrtvoly do řady a pohybovali jejich nohama, aby byly naprosto rovnoběžné, jako by se tu konala nějaká soutěž o nejlépe položené tělo. Vnitřnosti se mu však kroutily. Svěřili mu tajný projekt, který měl válku dovést k rychlému konci, celé to skončit do Vánoc 1916 a proměnit hrůzy v zákopech i jatka na Sommě v hroznou, ale blednoucí vzpomínku. Jenže pak se na pozemcích sídla před generály, politiky a zatracenou nižší šlechtou stalo tohle. Šest mrtvých, z dalších dvou blábolící šílenci.

Ach ano, podařilo se jim to zamést pod koberec tak rychle a hladce, jak to jen šlo, test odložili z „technických důvodů“ a těla odnesli, až když z pozorovacích stanovišť zmizeli hodnotáři. Ale stejně to znamená pořádnou ostudu a významný neúspěch. A ještě zatraceně horší to bylo pro šest mrtvých členů Kulometných jednotek, připomněl si. Co k čertu řekne jejich nejbližším příbuzným? Bude muset stačit „Padl za krále a vlast“, zabalené do obvyklých prázdných frází.

Teď je plukovníkovým úkolem udržet vše pod pokličkou a přijít úmrtím na kloub dřív, než se někdo rozhodne přestat plýtvat penězi a muži. Zachránit projekt za každou cenu. Zřízenčům před rozchodem nakázal nic neprozradit a vůbec nemluvit o ničem, co toho dne viděli, pod pohružkou toho nejpřísnějšího trestu, jaký mohl použít. Na ty, kdo zradí jeho důvěru, čeká vyhnanství, vězení a potupa.

Dalších pár minut kouřil a zíral dolů na zakrytá těla. Podložky při problikávajících petrolejových lampách vypadaly lesklé a odporně žlutozelené. Ta barva přesně odpovídala jeho pocitům. V ústech cítil pachut žluči. Plukovník odhodil zbytek cigarety na kamennou dlažbu a típl ho špičkou boty. Zašlapával ho mnohem déle, než bylo pro uhašení třeba.

Ozvalo se za ním zdvořilé zakašlání a on se otočil a uvažoval, jak dlouho už má společnost. Byl to důstojník místní zpravodajské služby, mračil se, až mu mladé čelo zbrázdily hluboké vrásky.

„Ano?“ zeptal se plukovník.

„Zrovna zemřel Trenton,“ odpověděl mladík.

Takže sedm.

Sedm mrtvých za jedno odpoledne. A jeden ještě zbývá. Plukovník ucedil zvlášť šťavnatou nadávku. „Dejte ho sem přinést hned, jak to půjde. Kdo u něj byl?“

„Ta nová sestra.“

„No, tak zařídte, aby mlčela. Řekněme si to na rovinu: Nechci,

aby o tom věděl kdokoliv mimo hlavní komisi, dokud si nebudeme jistí, v čem to vězí. Nenechám dva roky práce přijít na zmar kvůli nešťastné..." – podíval se na těla a roztřásl se. Neutuchající chlad ledárny mu zalézal do kostí – „nehodě," dokončil.

„Ale jak zjistíme, co se tam stalo?" zeptal se důstojník zpravodajské služby a ohlédl se přes rameno.

„Musíme doufat, že promluví ten, co přežil." Ať už všech osm postihla jakákoliv nevolnost, jeho zasáhla nejméně. Prostě upadl do letargie. „Hitchcock, že?" zeptal se plukovník.

Mladší muž přikývl. „A když nepromluví?"

Plukovník se nad tím na chvíli zamyslel. „Potom najdeme někoho, kdo ho přinutí."